

[Indenrigs- og boligministeren.]

her finder en vej fremad, som, når alt kommer til alt, forekommer mig må være yderst tilfredsstillende og lovende. Jeg er overbevist om, at i det øjeblik vanskeligheden med kommunegrænsen som den snor, der skærer disse forhåbninger over, er overvundet gennem disse lovbestemmelser, vil der være folk, som er rede til at gå ind for løsningen af en socialfilantropisk byggeopgave i hovedstadsområdet.

Det ærede medlem og andre ærede medlemmer har ligeledes gjort nogle bemærkninger om huslejetilskud. Jeg vil gerne om huslejetilskud sige, at jeg betragter det som en stor fordel, at det fra det øjeblik, dette forslag er lov, i og for sig er ligegyldigt, hvor i hovedstadsområdet en familie med 3 børn eller derover bosætter sig. Det ærede medlems kommune behøver ikke at gøre sig særlige anstrengelser for igennem indviklet fortolkning af loven at kunne give tilskud eller indskud for Københavnerne, som bosætter sig i omegnen. Alt det falder bort, for så vidt angår dem, som vi allerførst er forpligtet til at søge at hjælpe, nemlig familier med de mange børn. Det må da være en tiltalende tanke, at det ikke længere skal være et stykke kommunalpolitisk tovtrækteri, hvor familier med børn vil placere sig i hovedstadssamfundet. Der, hvor de bosætter sig, får de tilskud, og da alle tilskud går til udligning mellem samtlige kommuner i hovedstadsområdet, så har ingen interesse i at skubbe dem fra sig, lige så lidt som nogen har interesse i at samle på dem. Det vil gå, tror jeg, ganske af sig selv, når dette lovforslag er vedtaget.

Det ærede medlem har henvist til en skrivelse fra Københavns Amts Sognerådsforening, hvoraf det fremgik, at udligningen af en del af disse byrder burde ske over den fælleskommunale udligningsfond. Jeg vil gerne om denne sag sige, at vi forleden dag, da vi drøftede lovforslaget om midlertidig forlængelse af udskrivningsloven for den fælleskommunale udligningsfond, stod overfor et socialdemokratisk ønske i den retning; jeg gjorde da den bemærkning, at i det øjeblik, kommunernes tilskud — staten betaler jo nu halvdelen deraf — skal overgå til finansiering gennem den fælleskommunale udligningsfond, vil det faktisk sige, at kommunernes direkte indseende og direkte økonomiske kontrol hermed forsvinder, fordi det efterhånden bliver staten eller en statsliggende skat, der kommer til at betale det hele.

Man har ved denne lejlighed drøftet, om man med hensyn til refusion af huslejetil-

skud burde gå over fra 3 børns princippet til 2 børns princippet. Jeg er i denne sag enig med det ærede medlem hr. Lorentzen i, at man ikke for hovedstadssamfundet kan indføre den bestemmelse, som ikke gælder for nogen anden kommune i landet, at der ikke frit kan vælges mellem, om man ønsker at give huslejetilskud til familier med 2 børn eller kun til familier med 3 børn eller derover. Det kan ikke være rigtigt, at hovedstadskommunerne skal være berøvet denne valgfrihed. Derfor mener jeg, vi må lade refusionen omfatte 3 børns familierne; de kommuner, der ønsker at yde støtte til 2 børns familier, må altså selv bære udgifterne ved denne udvidelse af deres tilskudspligt.

Et spørgsmål, som har været fremme, og som åbenbart har været af temmelig afgørende betydning, er spørgsmålet om, hvorvidt man skal lægge indbyggerantal eller skatteevne til grund for fordelingen af refusionen af tilskuddet til børnerige familier og formentlig også på andre områder. Det ærede medlem hr. Rager gik så vidt, at han mente, man overhovedet ikke kunne acceptere indbyggerantallet som grundlag for denne fordeling. Jeg forstod på det ærede medlem, at når han sagde, vi måtte have dette grundlag væk, sigtede han ikke til, at han ønskede lovforslaget hen, hvor peberet gror, men til, at det skulle bygge på princippet skatteevne i stedet for på princippet indbyggertal. Jeg har selvfølgelig arbejdet med dette problem, og jeg vil gerne overfor det høje ting sige, at når lovforslaget ikke bygger på skatteevnen, skyldes det simpelt hen, at vi under udarbejdelsen af lovforslaget har opgivet en bestemmelse, som tidligere var en forudsætning i lovforslaget om omegnskommunernes styrelse, nemlig den, at omegnskommunernes skatteligning skulle overgå fra det nuværende formue- og lejlighedsprincip til rateskalaprinippet. I det øjeblik vi fik, om jeg så må sige, alle hovederne på een hals, fik skabt en ensartet skala, således som vi har det for Københavns, Frederiksbergs og Gentoftes vedkommende, i hele hovedstadsområdet ved den kommunale skatteligning, ville det være meget enkelt og ligetil at sammenligne og fastslå skatteevnen.

Vi ved jo, at da i sin tid udligningen mellem København, Frederiksberg og Gentofte blev gennemført, indførte man bestemmelser, som muliggjorde, at Gentofte først i løbet af en 8-årig periode bevægede sig fra det tidligere beregningsgrundlag for skatten over til rateskalaprinippet. Det var som sagt en 8 års periode, og vi ville være nødt